

Thích tớ hay thích sê ngô?

Tôi đến nhà Phương vào một buổi chiều đầy nắng và gió. Nhà cậu ấy có đầy đủ những loại cây ăn trái theo mùa. Chim chóc gần như ríu rít quanh năm. Nhưng có lẽ điều làm tôi ấn tượng đặc biệt hơn cả chính là vẻ thân thiện của lũ sê ngô.

Chúng luôn tỏ ra bận rộn quanh cô chủ của mình với những bài ca tíu tít đến vui tai. Sở dĩ tôi dám khẳng định như vậy là bởi vì chúng gần gũi với con người đến mức khó tin. Thoạt nhìn, có thể bạn sẽ mơ hồ về một loài bồ câu nào đó. (Kiểu như một loài bồ câu... tí hon chẳng hạn). Tuy nhiên chúng đích thị là những con sê ngô cực kì đáng yêu mà tôi từng được thấy.

- Nhà cậu nuôi sê ngô “công nghiệp” đấy à? - Tôi “đá đểu” cô bạn mới quen chưa được bao lâu của mình.

- Cậu cũng không tin, phải không?

- Nhìn chúng cute quá í. Tớ có thể nuôi một con được không ?

- Một con không được đâu. Như thế nó sẽ...cô đơn lắm.

- Ủa nhỉ, vậy tớ sẽ đến đây thường xuyên hơn để được ngắm chúng nhé.

Bất chợt, những chú sê ngô cạnh đó nhất loạt tung cánh rồi bay lên cao trước cả sự chứng kiến của cả hai chúng tôi. Như một mầm non vừa nhú khỏi mặt đất, đó là thứ cảm giác căng tràn nhựa sống cho một điều vô cùng mới mẻ sắp tới mà tôi có thể cảm thấy ngay lúc này. Và tôi biết sê ngô đã thực sự chiếm trọn được cảm tình đầu tiên của tôi về chúng.

Đương nhiên, Phương cũng không là ngoại lệ. Gì nhỉ? Một cô bạn “sê ngô” rất đặc biệt hơn bất kì những cô bạn khác mà tôi đã từng được tiếp xúc. Nhìn nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt của cậu ấy cùng với những quạt gió xoay vòng trên bầu trời của lũ sê ngô khiến tôi cảm tưởng như mọi thứ đang ngừng chuyển động. Và chỉ có một thứ duy nhất vẫn chuyển động không ngừng, thậm chí là với một tần số cao hơn thì đang như muốn bật nhảy ra từ phía ngực trái của tôi và cất cánh bay lên vậy.

Sau đợt đó, tôi ghé nhà Phương với một tần suất dày hơn. Tình bạn của chúng tôi cũng vì thế mà lớn dần lên. Lũ sẻ ngô thì ngày càng tinh quái hệt như cô chủ của chúng. Cảm giác tê tê nơi sống lưng khi có một cơn gió lạ thổi vào tai, dẫn truyền những xung điện lan tỏa khắp cơ thể. Là khi có một khoảng cách nào đó như được nối gần hơn giữa tôi và Phương.

- Này Bắc, tớ cho cậu biết một bí mật nhé! Nhưng phải hứa giữ kín cho riêng cậu thì tớ mới nói cơ? - Phương nhón chân rồi ghé vào tai tôi thì thầm.

Đoạn, cô bạn cho hai ngón tay vào miệng rồi huýt sáo rất điệu nghệ. Một chú sẻ ngô rất lạ bay tới đậu trên tay Phương. Đặc điểm để phân biệt với những con sẻ ngô khác là phía bên chân trái của nó có một cái vòng tí hon (phải tinh ý lắm thì mới nhận ra được).

- Nghe vẻ “nghiêm trọng” rồi đây - Tôi vừa nói vừa tiếp tục cho lũ sẻ ngô ăn

- Tớ không đùa đâu!!! - Mặt Phương chuyển từ vẻ hồ hởi sang nghiêm nghị.

- Uhm...tớ hứa.

- Sẻ ngô nhà tớ biết đưa thư như bồ câu đấy. Chúng có thể di chuyển rất xa.

- Sẻ ngô đưa thư áaaaaaa ???

- Đưa thư nhưng cũng không phải là đưa thư?

- Là sao? - Tôi nghe volume của mình cao hơn ngưỡng bình thường - Thật khó hiểu?

- Khe khẽ thôi. Tớ đã bảo cậu bí mật rồi còn gì!

- Tớ không tin.

- Tùy cậu thôi.

Phương bỏ vào trong nhà với một khoảng trời lấp lửng phía sau tôi những câu hỏi chưa có lời giải đáp. Giả như Phương thú nhận là cậu ấy đang tỏ ra bông đùa thì đã khác. Đáng này, nhìn cái cách mà cậu ấy cụt hứng bỏ đi thì hẳn nhiên mọi chuyện không đơn giản như tôi nghĩ.

Sẻ ngô thân thiện đã lạ nay lại càng lạ hơn khi chúng biết đưa thư (mà lại chẳng phải là đưa thư?)? Tiếc rằng, về sau Phương không tiết lộ thêm một “bí mật” nào cho tôi nữa dù tôi đã cố gắng nhiều lần gắng hỏi. Tôi không quá khó để phát hiện ra là những chú sẻ ngô bấy lâu nay mà tôi chăm sóc và vui đùa với chúng đều không có những chiếc vòng gắn ở cổ chân.

Mỗi ngày tôi học cách quan sát lũ sẻ ngô nhiều hơn. Cũng tương tự như việc tôi dành cho cô bạn của mình một tình cảm đặc biệt. Thay vì nói cho Phương biết bí mật một phía đó thì tôi chọn cách im lặng. Thực sự nó làm tôi cảm thấy rất bức bối. Tôi quyết định “đối mặt” một lần với Phương trước lúc tôi phải chuyển trường theo gia đình vào Nam định cư.

- Phương! Tôi thích cậu !!! - Tôi tự tin hết mức mà khẳng định điều đó với Phương.

- Cậu thích...tớ hơn hay sẻ ngô hơn? Cô bạn chừng hững.

- Tôi thích cả hai.

- Đồ tham lam - Phương lấy tay vuốt nhẹ lên đầu chú sẻ ngô có chiếc vòng của mình.

- Cậu trả lời tớ đi?

- Sao tớ phải trả lời cậu ngay chứ? - Giọng Phương vẫn đều đều.

- Vì tớ sắp sửa chuyển đi rồi.

- Đi đâu?

- Sài Gòn.

- Thế còn...sẻ ngô? - Phương ngập ngừng.

- Tôi...

- Cậu sẽ nhớ...chứ.

- Dĩ nhiên rồi.

- Vậy thì cậu cứ đi đi. Đây là câu trả lời của tớ.

Ngôi trường mới không quá khó khăn để tôi hòa nhập. Tôi cũng nhận ra là mọi người để ý đến tôi khá nhiều. Phải chăng vì tôi vừa chơi bóng rổ tốt lại vừa học giỏi nữa? Hay vì chất giọng Hà Nội trầm ấm của tôi?

Phương thể hiện thái độ của mình bằng những icon mặt cười lên cửa sổ chat khi nghe tôi chia sẻ với cậu ấy về những điều mới mẻ như thế. Và rồi chúng tôi lại kể cho nhau nghe những câu chuyện trên trời dưới đất như thế chẳng bao giờ hết. Sẽ ngộ luôn là đề tài sau cùng.

- Tớ nhớ cậu quá.

- Điều. Nhớ sẽ ngộ thì có.

- O, thiệt mà.

- Xí !!!

Cuối cùng Phương cũng mới chịu tiết lộ ra bí mật về chú sẽ ngộ kì lạ ấy. Phương bảo, hồi trẻ mẹ cậu ấy rất thích ngắm nhìn những con sẽ ngộ. Nhưng vì một lí do nào đó mà mẹ Phương đã bỏ bố bạn ấy lại để ra đi với một người đàn ông khác.

Phương còn nhớ rất rõ trong kí ức thơ dại của mình câu nói của bà với bố, ngày mà bà xách vali ra khỏi nhà: “Em cũng như sẽ ngộ mà thôi, anh không thuần hóa được đâu”. Vậy mà bố Phương đã làm được, thậm chí là rất tốt. Nhưng có điều với người phụ nữ của đời mình thì ông đã không thể giữ được.

Phương không ghét bỏ mẹ mình, Phương chỉ trách mẹ vì đã để bố lại một mình với Phương. Dù có lúc Phương cũng đã gợi ý cho bố tiến thêm một bước nữa nhưng ông đều phớt lờ. Phương có thể thấy rõ được rằng tình yêu của bố cậu ấy dành cho sẽ ngộ là vô cùng lớn lao, chỉ sau Phương mà thôi.

Cứ ngắm Phương cùng lũ sẽ ngộ qua webcam thôi mà tôi thấy nhớ cậu ấy đến quay quắt. Tôi có thêm một niềm yêu thích mới là ngồi hàng giờ trước màn hình máy tính chỉ để đợi Phương online. Đôi lúc tôi đỏ mặt lên vì không biết nói thế nào cho mẹ hiểu khi mà cứ tùm tùm cười một mình trong phòng.

Hành động đó của tôi dần biến mất và nhường chỗ cho sự lo lắng khi số lần online của Phương cứ ít đi và mất hẳn. Tôi thấy mình rơi vào bế tắc thực sự khi không thể liên lạc được với Phương thêm nữa. Đó là quãng thời gian tôi thấy mình gần như suy sụp. Tôi thấy nhớ những chú sẻ ngô bao nhiêu thì cũng nhớ Phương bấy nhiêu.

Bố ra Hà Nội công tác, tôi nài nỉ bố giúp tôi tìm đến nhà Phương để dò hỏi tình hình cô bạn nhưng kết quả thì chẳng như tôi mong muốn một chút nào. Ngôi nhà vẫn còn ở đó nhưng với một người chủ mới và tuyệt nhiên không có bóng dáng của một chú sẻ ngô nào cả.

Tôi vẫn giữ thói quen ngồi cạnh bên màn hình của chiếc máy tính quen thuộc như để không dập tắt đi hi vọng của mình. Nhưng có lẽ nếu chỉ dừng lại ở đó thôi thì chưa đủ. Nỗi nhớ thôi thúc tôi phải làm một điều gì đó. Về Phương và cho cả tôi nữa. Nhớ có lần đèo Phương đi học về, cô bạn thỏ thẻ về ước mơ của mình:

- Cậu nghĩ sao nếu tớ sẽ là một nữ tiếp viên hàng không? - Phương ngả đầu vào vai tôi, thỏ thẻ.

- Chẳng sao cả! - Tôi trả lời bằng quơ.

- Nói chuyện với cậu thật là chán. Thà nói với mấy em sẻ ngô của tớ còn hơn.
- Phương phản ứng bằng cách bỏ tay ra khỏi hông tôi.

- Uhm, tớ đùa thôi. Nếu cậu là một nữ tiếp viên hàng không thì tớ sẽ là... - Tôi kéo tay Phương đặt về vị trí cũ.

- Là gì? - Tôi tin nếu lúc đó mà nhìn thẳng vào mắt Phương, hăm đôi mắt của cô bạn sẽ long lanh lắm.

- Là chàng phi công đẹp trai lái chiếc máy bay có cô nữ tiếp viên xinh đẹp tự do trên bầu trời rộng lớn và cao vút kia kìa.

Nói xong thì tôi dừng xe lại, chỉ tay về phía bầu trời chiều vun vút ánh hoàng hôn. Phương im lặng, ngẩng nhìn chiếc máy bay đang chuẩn bị hạ cánh xuống sân bay. Đó là một buổi chiều mà có lẽ tôi sẽ không bao giờ quên được. Ước mơ được làm chủ bầu trời. Ước mơ được dang rộng cánh tay như những đôi

cánh sẻ ngô tự do vút bay, bay mãi...

Tôi mò mẫm tìm mật khẩu và vào được hòm mail mà ngày trước Phương lập riêng cho tôi. Một thư mới được gửi đến từ Sẻ Ngô. “Này chàng phi công trẻ đẹp trai của tớ, cậu có còn nhớ đến cô tiếp viên xinh đẹp này nữa không?”. Tôi như đến phát điên lên khi tìm lại được một điều gì đó thực sự đáng quý trong đời. À không. Chính xác thì đó là người con gái mà bao lâu này tôi đem lòng thương nhớ.

Kể từ giây phút đó, tôi lao đầu vào học và rèn luyện thể lực không ngơi nghỉ để chuẩn bị tốt nhất cho kì thi tuyển vào Học viện Hàng không. Những lúc nào mệt mỏi thì tôi lại trò chuyện với Phương như để tiếp thêm sức mạnh, hai đứa cùng động viên nhau, cùng cố gắng. Tôi mong mỗi ngày được gặp lại Phương hơn bao giờ hết.

Sự chờ đợi có thể khiến người ta kiên cường và mạnh mẽ hơn nhưng đôi khi nó cũng đánh gục chính ta nếu bạn không thực sự sẵn sàng đối mặt với nó. Tôi đã làm được. Không đúng. Phải nói là chúng tôi đã làm được. Làm rất tốt ấy chứ. Điều mà tôi cần làm bây giờ là chuẩn bị cho một cuộc gặp gỡ với Phương nữa mà thôi.

Một sáng Sài Gòn khác lạ. Tôi bước ra ban công tranh thủ hít hà lấy bầu không khí trong lành, khoan khoái đến dễ chịu. Cạnh đó trên cây phượng vĩ vang lên tiếng tíu tít của lũ chim gọi bầy. Sẻ ngô. Đấy đích thị là sẻ ngô thật rồi. Tôi huyết sáo vu vơ, một hành động bật ra trong vô thức. Chợt một chú sẻ ngô bay đến đậu lên lan can cạnh chỗ tay tôi đang vịn vào.

Tôi lấy một mẫu trong chiếc bánh mì đang ăn dở đem cho nó. Đổi lại tôi có được mẫu giấy (được cuộn tròn khá là tỉ mỉ) và gắn ở chiếc vòng nơi cổ chân của chú sẻ ngô “nghịch ngợm” kia. Điều đó khiến cho tôi thấy vui hơn bao giờ hết. Lại một tiếng huyết sáo nữa vang lên nhưng chắc chắn đó không phải là tôi. Phương. Đích thị đấy là Phương thật rồi.

Chú sẻ ngô ban nãy vút bay lên cao trong chớp mắt rồi liệng qua ngôi nhà bên trái. Gần hơn bao giờ hết, lũ sẻ ngô và cô bạn đáng yêu ngày nào giờ đây đã là hàng xóm của tôi mà tôi không hề hay biết. Tôi đọc xong mẫu giấy Phương gửi cho mình từ chú sẻ ngô lúc nãy rồi nói vọng qua nhà bên:

- Cậu còn nợ tớ một lời giải thích đấy nhé!

Và tôi lại khẽ mỉm cười. Nụ cười của cậu trai mười tám với một trái tim đáng yêu và đang yêu. Khúc ca sẽ ngô lại được chúng cất tiếng hát ngân vang lên, tíu tí!